

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
12 У 10301/17
11.7.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Весном Иконић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул., чији је пуномоћник Горан Атанасковић, адвокат из Београда, ул. Алексе Ненадовића 11, поднетој ради поништаја решења туженог органа Градског већа града Београда, број 434-550/16-ГВ од 30.5.2017. године, у предмету комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.7.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ решење туженог органа Градског већа града Београда, број 434-550/16-ГВ од 30.5.2017. године и предмет ВРАЋА туженом, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Градско веће града Београда, Трг Николе Пашића 6, да тужиоцу А.А. из ..., ул., накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за финансије Градске управе града Београда – Управе јавних прихода, Сектора за подручје градских општина, Одељења Палилула, број: I-02-434-1Т/310/2015-015 од 22.7.2015. године, којим је тужиоцу утврђена накнада за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе за обављање пословне делатности у периоду од 7.4.2015. године до 31.12.2015. године, за површину од 28,00м², у зони 2, у ..., у улици ... број ..., у износу од 323.568,00 динара.

Тужбом поднетом Управном суду дана 4.7.2017. године, уређеном поднеском од 3.10.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа.

Истиче да првостепени орган није правилно применио материјално право јер објекат у коме тужилац обавља делатност представља зидани објекат и не представља заузеће у смислу постављања башти, тезги или сличних заузећа, него пословни простор на који се плаћа порез на имовину. У том смислу тужилац као доказ доставља суду записник од 24.4.2017. године из кога се види да се налаже уклањање објекта од чврстог материјала. Из наведених разлога тужилац налази да првостепени орган у складу са прописима на које се сам позива, није могао да у односу на предметни објекат утврди локалну комуналну таксу. Предложено је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора на име састава тужбе, у износу од 25.500,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да је тужилац учествовао у поступку по жалби коју је изјавио на овде првостепено решење, о чему је сачињен записник од 24.5.2016. године, на основу чега је утврђено да су тужиоцу предочене све одлучне чињенице и прописи који су примењени у конкретном случају. Такође је наведено да се у списима предмета налази фотокопија Извештаја о извршеном увиђају о коришћењу простора на јавној површини број 4-4Б-355-585/15 од 20.4.2015. године, сачињеном од стране комуналног инспектора ГО Палилула.

Полазећи од изнетог и одредаба чл. 12, 13. и 15. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/06...125/14), одредаба чл. 1, 3, 4. и 5. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда ("Службени лист града Београда", бр. 50/14...29/15), те одредбе члана 1. Одлуке о одређивању зона на територији града Београда ("Службени лист града Београда, бр. 81/15), наведених у оспореном решењу, тужени орган је закључио да је у првостепеном поступку неспорно утврђено да је тужилац обвезник плаћања локалне комуналне таксе за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе за обављање пословне делатности у периоду од 6.4.2015. године до 31.12.2015. године, за површину од 28м², у зони 2, у ..., у улици ... број ..., у износу од по 323.568,00 динара.

По оцени Управног суда, међутим, оспорено решење се не може прихватити као правилно и на закн засновано јер је, по налажењу Суда, донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Суд је, наиме, налази да се тужбом основано указује да је оспорено решење донето на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања у односу на то да ли се у конкретном случају ради о чврстом објекту у односу на који се може утврђивати

предметна накнада, већ се само констатује да је неспорно утврђено да је тужилац обвезник плаћања локалне комуналне таксе за коришћење простора на јавним површинама. С тим у вези, Суд је имао у виду да је у односу на објекат другог лица који се такође налази на адреси у улици, првостепени орган донео решење број I-02-434-6/2016 од 31.10.2016. године, којим је усвојио жалбу изјављену на решење о утврђивању исте врсте накнаде за 2016. годину, наводећи да је дошло до грешке приликом утврђивања предметне накнаде, јер се на наведеној адреси налази зидани објекат и да из тог разлога треба обуставити наплату комуналне таксе. Управни суд је, из наведеног разлога, пресудом 12 У 10847/17 од 11.7.2018. године уважио тужбу и поништио решење туженог број 434-653/16-ГВ од 1.6.2017. године, донето у идентичној чињеничној и правној ситуацији као овде оспорено решење. Повреду правила поступка на коју је указано овом пресудом, тужени орган ће отклонити у поновном поступку одлучивања по жалби, водећи притом рачуна о правном схватању изнетом у пресуди.

Суд је, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решавао без одржавања усмене расправе, јер је одлука Суда заснована на утврђеној повреди правила поступка која ће бити отклоњена од стране туженог органа у поновном поступку одлучивања по жалби.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе Суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Како је тужба у овом спору уважена, Управни суд је оценио да је делимично основан захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па му је на име састава тужбе од стране адвоката, досудио износ од 16.500,00 динара, налазећи притом да преостали захтевани износ није опредељен у складу са одредбама Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12). Следом изнетог, Суд је применом одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, те сходном применом одредаба чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 11.7.2018. године, 12 У 10301/17

Записничар
Весна Иконић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ